

„Tak to probereme od začátku,“ řekne Adam a nervózně poposedne. Odloží dokonce svůj poznámkový blok. Většinou ho celých šedesát minut nedá z ruky, ale poznámky si píše málokdy.

Vlastně neví, proč ho odložil. Sedí tu nejzajímavější klientka, jakou kdy měl. Jestli by nějaké poznámky měly smysl, pak právě ty z jejich společných sezení. Adam ale tuší, že nebudou potřeba. Že si bude schopný vybavit každý detail jejich rozhovoru a psaní by zbytečně odvádělo jeho pozornost.

„Já nevím, Adame, co bychom měli probírat od začátku. Naopak vám říkám, že jsme u konce,“ usměje se Olívie.

Adam ví, že ji jen tak neoblafne. Už když tu větu říkal, věděl, že je to jen zoufalá snaha získat čas. Olívie k němu chodí už šest měsíců. A Adam má teď pocit, že tuhle terapii trochu podcenil. Zadání, se kterým ho vyhledala, bylo přece tak absurdní. Celou dobu si myslel, že je to spíš hra, že Olívie jen potřebovala dát jejich setkáním nějaký rámeček, ale dneska z ní má pocit, že je snad vážně schopná to udělat.

„Nemůžete se zabít, Olívie,“ řekne po chvíli mlčení.

„Ale to už jsme přece probrali. Můžu. A vy tomu nemůžete žádným způsobem zabránit, přišla jsem sem už rozhodnutá, to přece víte,“ mluví Olívie o svojí naplánované smrti s takovou samozřejmostí, jako by šlo

o to, co bude zítra vařit k večeři. Jenže při téhle večeři se bude podávat hromádka pečlivě nashromážděných plátíček prášků na spaní.

„Donesla jsem vám dárek,“ vstane Olívie a přinese z chodby do Adamovy pracovny docela rozměrný balík v pruhovaném papíru. „Ale otevřete si ho, až tady nebudu,“ začne se smát a Adam se na ni trochu káravě podívá.

„Myslela jsem, až nebudu tady u vás v ordinaci, ne až tady opravdicky nebudu... úplně.“

„Není to ordinace, Olívie, říkal jsem vám to už několikrát. Opravdu si myslím, že byste měla vyhledat lékařskou pomoc. Psychiatra. Na tohle je terapie nedostatečná.“

„Dobře víte, že nejsem nemocná. Jste hodnej, ale už se na to vykašlete. Proč bych měla brát prášky na to, abych dostala chuť žít? Aby mi tenhle svět začal připadat míň šílenej? To by přece byl teprve důkaz skutečného šílenství. Pamatujete si, jak ve školce dělali to tuhý hovězí, co se nedalo rozžvýkat ani spolknout? Zvracecí reflex jel na plný obrátky, učitelky stály nad náma a nutily nás to přes veškerej odpor dojíst. Aby nebyly paní kuchařky smutný, aby se rodiče nezlobili...“ Adam pokýve hlavou. Ano, z dětství si vybavuje přesně ty stejné zážitky.

„Tak vidíte. Můj život je tuhý hovězí a já už vím, že se dojídat nemusí.“

Můj ateliér má celých třicet metrů čtverečních a je na Vinohradech. Mám diplom z Akademie výtvarných umění a ruce mi voní terpentýnem. Jsem malířka, jak jsem si vždycky přála.

Můj poslední obraz, jak můžete vidět, má velikost 220 × 180 centimetrů. Jmenuje se *Kurva na Vypichu*. Stará vyžilá blondýna opřená o zeď se startkou v puse. Ta svěšená kůže na pažích mi dala docela zabrat a vidím tam pořád jisté nedokonalosti, ale ty oči! Ty se mi vážně povedly. Použila jsem olej, i když normálně mám radši akryl, protože rychleji schne. Jenže když jsem začínala s tímhle obrazem, už jsem věděla, co dneska večer udělám, a líbila se mi představa, že já už tu nebudu, ale můj obraz bude ještě dýchat, barvy schnout a měnit odstín.

Moje poslední umělecký dílo, který dokončím během dnešního večera, se jmenuje *Projekt Suicidium*. Alternativní názvy byly: *Akt odnětí vlastního života*, *Urážka Boha*, *Prostředek odčinění selhání*. Všechny názvy se mi moc líbí, až mě mrzí, že se člověk může zabít jenom jednou.

Načetla jsem toho o sebevraždách hodně. Slyšeli jste třeba pojem altruistická sebevražda? Příkladem může být starý člověk, který svůj život ukončí proto, aby mladším lidem v komunitě zanechal větší množství potravy. V některých eskymáckých kulturách je tenhle

krok vnímán dokonce jako projev vážnosti, odvahy nebo moudrosti.

Jdu si napustit vanu, protože chci mít naprostou jistotu, že už se neprobudím. Vymyslela jsem proto geniální trojkombinaci. Nadrtím si čtyři platička stílnoxu do koly, vlezu si do vany a pro jistotu ještě přetnu tepny na zápěstí. Buď se otrávím, utopím, nebo vykrvácím. Ideálně všechno najednou.

Dopis na rozloučenou nechám v šuplíku, rafinovaně schovanej pod diplomem, a jdu už pomalu do tý vany.

Překvapuje mě, že vůbec nejsem nervózní. Piju svůj koktejl a koukám, jak rychle červená voda kolem mého těla. Hladina mi pomalu stoupá k nosu, chci ještě nohou pohnout kohoutkem a vypnout vodu, ale vůbec se mi nedaří ji zvednout.

Vytopím paní Slunéčkovou, do prdele, je poslední věta, která mi proletí hlavou. Teda – aspoň touhle hlavou. Hlavou Olívie Soukupové.

ADAM ~~~~~

Večer Adam pochopitelně nemůže usnout. Snaží se si číst, ale myšlenky se neustále vracejí k Olívii. Neví, jak se jmenuje příjmením, neví, kde bydlí, neví, jestli udělá to, na co se u něj půl roku připravovala. Dost možná se to ani nikdy nedozví. Je si ale jistý, že ho to bude tížit do konce života.

Olívie mu o svém plánu řekla hned na prvním sezení. Měl půl roku na to, aby jí to rozmluvil, ale nedokázal to. Vlastně mu sezení od sezení připadala přesvědčenější a odhodlanější. *Proč k němu vůbec chodila?* Musela vědět, jak mu ublíží. Neměl na to vůbec přistoupit. Varovným signálem měla být už ta erekce, kterou měl hned při prvním podání ruky.

A pak všechny ty ostatní. Celkem pětadvacet. Olívie to musela vědět. Byla ten typ ženy, pro niž je koketování přirozená forma komunikace.

Pokaždé přišla stylově oblečená, perfektně namalovaná a navoněná. Tu vůni si občas chodil připomenout čichnutím k polštářku, který si vždycky položila na klín a celou hodinu ho hladila. Tak jako si těhotné ženy něžně hladí břicho.

Měl by jít vrátit diplom. Dopíjí poslední doušek whiskey a doufá, že zabere aspoň na pár hodin. Má na Olivii příšerný vztek. A taky ji příšerně miluje.

OLÍVIE

Najednou jsem slyšela pískání, jako když jsem byla malá a pustila brzy ráno televizi, kde ještě nic nedávali, ani teleshopping. Kolem mě byla spousta barev. Trošku připomínaly moje tahy štětcem, vlnily se všude kolem a vodu už jsem cítila taky úplně všude. Natekla mi do uší, nosu a plic a já jsem najednou byla taky voda.